clipă transcrisă

gravitaţii vegetale

E vîntul de cîmpie care bate vuind
prin două straturi suprapuse, mai
aspru-n pomi ou trupuri descărnate
şi moale-n viitoarele lor frunze.

Cu faţa spre păiiiîul dar şi spre
stele, cuprinse de o caida-
nfiorare, se-mbracă fructele în
înserare, se-adună-n carnea lor
de catifele.

In cuiburi de pămînturi stau
ascunse puterile mereu
nemăsurate, de-un zvon văratec în
adînc pătrunse, de dorul cerurilor
înstelate.

Nu tu, cuvîntul are întîlnirc
cu presimţita lumii înflorire,
să scrie clipa-ncet şi s-o
rămînă.

O. chiar şi-acum de-ai fi numai
rostire,
s-auzi izvoarele în răsărire
cu cea mai dulce apa de fîntînă.

Sfielnica şi rodnica
lucrare, ştiută, neştiută
chiar de ele, cercei atîrnă
crengilor, inele şi licărul
seminţei viitoare.

Le zuruieşte parcă într-o
sită, pe văilc-n rotire-
ncetinită. pămîntul mare,
ploile şi vîntul,

ni cea mai dulce şi neprihănita
povară-n orice an nedesminţită
văzduhu-ngreunîndu-1,
luminîndu-I...

GIUGOHE
HAGIU

MONET
E